

VAIKNE ELU MAAL

T. E. KINSEY

Originaali tiitel:
T. E. Kinsey
A Quiet Life in the Country
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolevas raamatus kujutatud tegelased ja sündmused on autori välja mõeldud. Mis tahes sarnasus tegelike nii elavate kui ka surnud isikutega on juhuslik ega ole ette kavatsatud.

Tõlkinud Marge Paal
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Lisa Horton

Text copyright © 2016 by T E Kinsey. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B06396721
ISBN 978-9949-82-770-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

1

„Taevake!” hüüatas leedi Hardcastle, kui jahikaarikust maha astusime. „See on ikka üksjagu suurem, kui ma arvasin.”

Pisut lagunened kaariku kutsar ulatas mulle leedi Hardcastle'i reisi-kohvri, sellal kui leedi õngitses oma rahakotist tavapäraselt heldelt joot-
raha. Öelnud hämmeldunult: „Palju tänu, proua,” plaksas mees piit-
saga. Kaarik logistas minema, tagasi Chipping Bevingtoni raudteejaama
poole, kust oli meid peale võtnud.

Seisin leedi Hardcastle'i kõrval suvepäikese heledas säras ja silmitse-
sin meie uut kodu. Tal oli õigus, see oli üpris suur.

„Kui te pakkusite välja, et koliksime maale, proua,” alustasin ma
aeglaselt, „siis tunnistan, et minu ettekujutuses heiaastusid pildid roosi-
põõsastesse mattunud maamajakesest, võib-olla sellisest, kus on väike
väliköök ja õunapuu. See oli omapärane ja vanamoeline, madalate ustega,
kuhu teie lööksite pea ära, sellal kui mina astuksin sisse haiget saamata.
Ma usun, et sõna, millega inimesed seda kirjeldaksid, on „võluv”. ”

„Sellel siin on ka oma võlu, Flo,” ütles ta. „Ning see on uus, puhas ja
põnevalt modernne. Ja siin on meil küllaga ruumi.”

Ses suhtes ei saanud ma vastu vaielda. Maja oli kõiki neid asju ja rohkemgi, asi oli lihtsalt selles, et ma ei oodanud midagi niisugust. Hoone oli punastest tellistest ega näinud sugugi välja nagu need, millest möödusime teel raudteejaamast Littleton Cotterelli külla. Gloucestershire'i rahvas eelistas ehitada majad kivist – kobakatest rohmakatest kividest, kontrastsete tugipostide ja uksepiitadega. Tee peal polnud me näinud midagi niisugust nagu see muljet avaldav punastest tellistest, viilkatusega veranda ja sümmeetriliste eendakendega pereelamu.

Maja asus veidi eemal teest, mis viis tagasi külla, ning valduse piiri märkis madal samasugustest punastest kividest müür. Kenasse aeda pääses ilustustega sepiväravast, mis oli värvitud roheliseks, et see sobiks kokku toeka väljanägemisega välisuksega. Värav kriuksus, kui selle avasin.

„Peaksime ehk otsima külast mõne mehe, kes hingesid õlitaks,” märkis leedi Hardcastle, kui mööda jalgrada maja poole astusime. „Ajab ju hulluks, kui see asjandus iga kord, kui keegi ukse taha tuleb, niiviisi kriuksub.”

„Teie puhul, proua, pole tee hullumeelsuseni sugugi pikk,” ütlesin ma. „Aga kas meid hakkavad siis tüütama lõputud külalised? Te ei tunne siin kedagi. Arvasin, et teil on plaanis maaelu vaikust nautida.”

„Oh, ongi, aga kindlasti tuleb meile ka külalisi. Vähemalt ma loodan. Ma tahan vaikset, mitte eraklikku elu.”

Ta katsus linki ja leidis ukse lukust lahti olevat. Astusime majja.

Meie sammud kajasid puitpõrandal vastu, kui huviga uut ümbrust seirasime. Koridoriseinu katsid tumedad puitpaneelid ning meie Londoni korterist pärit esikulaud ja kübaranagi passisid siia päris kenasti.

„Sobib väga hästi,” lausus leedi Hardcastle. „Tõepoolest väga hästi.”

„Viletsalt me igatahes elama ei hakka, see on kindel,” sõnasin ma naeratahes. „Kui saan pliidi alla tule tehtud, saab see maja soojendada, kuni

me siin ringi vaatame, ja siis võime juua mõnusa tassikese teed, enne kui end sisse seame.”

„Hiilgav plaan, Flo. Tahaksin kontrollida, kas kolimismehed pidasid mu juhtnööridest kinni. Tead ju küll, millised need sellid olla võivad. Lubavad, et panevad kõik oma kohale, aga siis kolid sisse ja avastad, et lehtliilia on paigutatud magamistuppa ja klaver kööki.”

„Teil pole lehtliiliat kunagi olnudki,” hõikasin ma köögist.

„Ja ongi hea,” vastas ta, „eriti kui kolimismehed nendega niimoodi ümber käivad.”

Pliidi kõrval seisis virn halge ja mul oli tuli üks-kaks-kolm üles tehtud.

„Ma arvasin, et jätsime klaveri maha,” ütlesin, kui köögist välja astusin. Leedi Hardcastle’it polnud kuskil näha ja nii katsetasin ma koridoris paremat kätt oleva uksega. See viis salongi ning leedi Hardcastle sehendas seal toolide ja nende vahel seisva väikese laua paikasättimisega.

„Mida sa ütlesidki?” küsis ta.

„Ma ütlesin, et arvasin, et jätsime klaveri maha.”

„Jätsimegi,” sõnas ta, kulm küsivalt kiras.

„Tē ütlesite end eeldavat, et leiate selle köögist,” ei jätnud ma.

„Ütlesin või? Kõlab tõesti sedamoodi, et võiksin nii öelda, aga me jätsime selle kindla peale maha. See pole mulle kunagi meeldinud – kohutav heli. Tellisin uue.”

„Tõsi küll, proua.”

„Käib kah,” arvas ta, osutades oma vanadele toolidele ja üksikule lauale, mis jäid avara ruumi täitmisega suuresti hätta. „Nad said isegi raamatud riulitesse pandud.” Ta vaatas tähelepanelikumalt. „Ma pole küll kindel, kas ma paigutaksin Charles Dickensi Isaac Newtoni kõrvale kusgil mujal kui õhtusöögilauas, ja siis ka ainult juhul, kui Nellie Melba tulemata jätaks, aga nad on andnud endast parima.”

„Mis meie kenade mugavate tugitoolidega juhtus?” küsisin ma.

„Need peaksid olema külalistoas.”

„Sa armas aeg, meil on külalistuba ka? Kui peen!”

„Ja meile endale mõeldud elutuba. Jasperil ja tema naisel on neli last, nii et neil on palju ruumi tarvis, kui nad peaksid kunagi Indiast tagasi tulema.”

„Kas ta ütles ka, millal see võiks juhtuda?”

„Ei,” vastas leedi Hardcastle. „Ausalt öeldes rääkis ta sellest pisut ebamääraselt. „Äriasjad, bla-bla-bla, pean mõneks ajaks siia jääma, bla-bla-bla, ei vea kohe üldse, bla-bla-bla, ega sul pole tahtmist maal maja üürida, vanatüdruk?” Tead küll, sedalaadi jutt.”

Läksime läbi koridori ja astusime sisse vastasuksest, mis viis söögituppa. Pähklipuust laua ümber mahtus istuma kaheksa inimest ja korteris oli see alati pisut liiga suurena tundunud, aga siia avarasse kõrge laega ruumi näis see just nagu loodud olevat. Leedi Hardcastle vaatas toas ringi, veendumaks, et kõik on õiges kohas.

„Nad on teinud märksa paremat tööd, kui ma kartsin,” ütles ta, avades ühe puhvetkapi ukse. „Vaata, neil oli isegi meeles pidulik serviis kapi panna.”

Enne kui jõudsin vaadata, nagu nõutud, oli ta juba uksest välja tuisanud ja suundus maja tagaosas asuva köögi poole. Ent selle asemel et vasakule pöörata nagu mina ennist ning leida pliit ja selle alla tuli teha, pööras tema paremat kätt asuvasse väikesesse ruudukujulisse ruumi. Seal me leidsime eest tema kirjutuslaua, mis oli paigutatud nii, et vaade avanes avarale müüriaga piiratud aiale ja taamal paistvatele kungastele.

„See sobib tõesti väga hästi,” ütles leedi Hardcastle taas ja toetas käe tooli seljatoele. „Võimalik, et meil tuleb ühel hetkel pisut remonti teha – need kahvatud värvid mõjuvad minu meelest veidi elutult –, aga praeguseks käib küll. Järgmisena vist ülakorrusele.”

„Ainult üks asi veel, proua,” ütlesin ma, kui olime ülakorruse üle vaadanud ja seadsime sammud kööki.

„Ainult üks?”

„Praegu küll. Kas te plaanite palgata veel teenijaid?” küsisin ma. „Nii suure koha eest ma üksi hoolitseda ei suuda. Londoni korteris oli asi lihtne, eriti kui pesu sai pesumajja saata, aga siin...”

„Ära karda, mu tilluke teenija,” ütles ta. „Kui Jasper mulle selle maja üüris, viis ta mind kokku kohalike maaomanikega ja nad on otsinud mõne inimese, kellega tuleb vestelda. Kõik on kontrolli all.”

„Noh, see on kergendus,” kostsin ma ja panin vee keema.

„Pakilisem mure,” ütles ta ringi vaadates, „on see: mida me sööme? Suur-Lääne raudtee pakub küll täpset teenust, aga kehavõitu lõunat. Õhtusöögi ajaks olen ma juba nälga suremas.”

„Ärge kartke, mu vananev tööandja,” laususin. „Ma tellisin veidi toidukraami, enne kui Londonist lahkusime, ja palusin selle majja toimetada. Kui kõik on hästi, peaks sahvris rohkesti toidupoolist leiduma.”

Avasin sahvriukse ja osutasin riulitele, mis olid toidukraami täis laotud.

„Väga tubli,” kiitis ta. „Joome teed ja seejärel jätan ma sind kulinaarset nõiakunsti harrastama, sellal kui mina veendun, et mu varustus on kenasti oranžeriisse viidud.” Ta osutas suure kraanikausi kõrval asuvale uksele. „Kas sealtkaudu saab aeda?”

„Läbi esiku, jah,” vastasin ma.

Vesi läks peagi keema ning ma täitsin kannu ja istusin leedi Hardcastle'i juurde lauda.

„Lambid!” hüüatas ta korraga.

„Mida?”

„Kas meil lampe on? Olen korteris elektriga nii ära harjunud, et mul läks täiesti meelest.”

„Kõige eest on hoolet kantud, proua,” ütlesin ma. „Lambid, õli, küünlad, tikud... kõik on seal selles puust kastis.”

„Mida ma küll ilma sinuta peale hakkaksin?”
Mõtlesin korraks järele. „Sureksite nälga, proua. Pimedas.”

Ärkasin järgmisel hommikul vara ja asusin tööle. Uued teenijad kuluksid ka ära, aga võimalus, et meil oleks järgmise paari päeva jooksul mahti soovijatega vestelda, rääkimata nende palkamisest, oli kasin. Ja ma pean möönma, et minu meelest oskan ma meie sisseelamist paremini korraldada kui mis tahes külast palgatud abitöölised, ükskõik kui innukad nad ka on.

Äratasin leedi Hardcastle'i, viisin talle kandikul teed ja röstsaias ning peagi tuli ta alla hommikust sööma ja me einestasime koos elutoas.

„Mis plaanid teil tänaseks on, proua?” küsisin ma, kui valasin talle veel teise tassitäie teed.

„Mul on vaja asjad oranžeriis korralikult paika seada,” ütles ta. „Aga muidu arvan, et peaksime endale õige puhkust lubama. Selle hirmsa Bulgaaria saatkonna loo pärast on paar viimast kuud üpris närvesöövad olnud ja minu meelest me oleme kaks puhkust ära teeninud. Mida sina ette võtad?”

Lugesin ette oma selle päeva põhitoimetused ja mainisin vihjamisi ka mõnd väiksemat.

Leedi Hardcastle naeris. „Niipalju siis rahulikumast tempost,” märkis ta. „Noh, ära üle pinguta. Nädala lõpuks on meil ka toatüdruk ja kokk ning neile tuleb samuti tegevust jätta.”

Kergitasin kahtlevalt kulmu. „Annan endast parima, veendumaks, et neil tööd jagub, proua,” ütlesin, kuigi ma polnud sugugi veendunud, et meil õnnestub nii ruttu kedagi leida.

Lõpetasime hommikusöögi veel tühjast-tähjast lobisedes ja siis läks leedi Hardcastle oma tunkesid otsima. Tal oli kalduvus elegantselt riie-tuda, eelistades lõikeid, mis sobisid tema pika ja graatsilise figuuriga.